

prevod drame „L'office des Diables“, v periodični zbirki „Le Roseau d'or“ leta 1927. legenda „La Passion de la Vierge“, v knjigi „Scènes de la Revolution russe“ sta izšli črtici „Etoiles“ in „Chanson de la faim“) in v mnogih drugih revijah, kakor „Nouvelle Revue française“, „Les Nouvelles littéraires“, „Flambeau“ itd. Danes je Remizov znan po vsej Evropi, v Angliji so prevedli njegove romane „Peta šiba božja“, „Ura“ in mnogo drugega, Italijani, Bolgari, Madžari ga poznajo po romanu „Sestre v Kristusu“ in mi po romanu „Na sinjem polju“.

Nedeljski večeri, ki sem jih bil prebil pri Remizovu, v njegovem literarnem krogu, so mi odprli marsikatero skrivnost njegovega ustvarjanja in mišljenja, marsikatero posebnost njegovega človeškega in umetniškega življenja in me notranje neizmerno oplodili. Mnogo globokoumnih misli in zanimivih razsojanj tega ruskega mistika sem si zapisal, ker ne hranijo v sebi le mnogih spoznanj in resnic, ampak za nas važnih opazovanj, označb in sodb. (Dalje prih.)

PESMI BREZ NASLOVA

V I N K O K O Š A K

V se poje v meni v trdih ritmih,
srce in duša spajata se v disakord,
ljubezen divja v mojem srcu klije,
ko nam usoda trnjevenec vije —
med nami pa je vsak še s sabo sprt.

Opajamo v slasteh se svoje bolečine
in pojemo v nočeh brez sna ljubezni himne —
a okrog nas vse gine, gine.

Mi vsi samo čakamo,
čakamo novih zarij, pa jih od nikoder ni;
od jutra do večera v naših srcih upanje tli,
pa vendar jih ne dočakamo.

Včasih si mislimo:
morda pa smo samo orači, ki orjejo,
da nekdam naši sinovi požanjejo,
za kar se očetje zdaj bijemo.

Potem pa spet v nas obup plane,
da kričimo od bolečine v gluhe noči,
in prosimo vse ljudi pomoči,
in strah nas vse objame.

Črni oblaki so prepregli moja obzorja,
obup je po mojih njivah posejan,
ladje hrepenenj blodijo čez brezmejna morja,
pa jim ni nikjer odprt pristan.

V meni sta ljubezen zamrla in srd,
življenje me je skovalo, da sem brezobliččen in trd,
niti nasmeha nimam za nikogar več;
upanje — prazna pena, ne poznam ga več.

Nekdaj smo si tovariši bili,
še več — bratje,
danes drug mimo drugega beži,
komaj da še pozna te.

In vendar: ali je res vse to tako strašno,
ali pa smo se spremenili samo mi,
ali res v nikomer več ogenj ne tli,
da bi se zagnal, pa naj bo v pekel ali nebó.

SREČA NA VASI

K R A N J E C M I Š K O

Tisti večer je doma večerjal. Poslušal je Veronino pripovedovanje. Ves čas je občutil ironijo nad seboj. Prav zato, ker mu je bilo to pripovedovanje nekoč tako prijetno in drago, zdaj pa tako tuje in zoprno. Toda on ni imel niti moči, da bi ji rekel, naj preneha. In kadar se je ozrl na njeno kmečko telo, ga je navdal neki gnus.

„Kaj ti je, Vanč, da si tako slabe volje?“ je dejala nežno. To ga je vrglo skoraj iz ravnovesja. Zdaj še sprašuje. In kako sprašuje! In „Vanč“ mu pravi, kakor kmetu, dočim je za učiteljico „Ivo“. Če bi mu vsaj Ivan rekla —. Potem sta večerjala. On ni jedel in je odložil žlico, Verona pa se ni dala motiti, ker je bila lačna od dolge poti.

„Postelji nama“, je velel čez čas.

„Eno blazino vzamem zase, da ne bo tako trdo.“